

Petrusák János

A kis kézbesítő

Színházunkban mindenki tudott a kis kézbesítőről, ismerte történetét, még az is, aki csak mostanában jött, és nem volt még itt egy évvel ezelőtt, amikor történt a szomorú eset. A kis kézbesítő, hogy miért, arra csak ő tudna felelni, felment a zsinórpaddásra, amely kifejezetten veszélyes üzemi terület, csak egy rossz mozdulat kell, és ahogyan ő, bárki a mélybe zuhanhat. Ráadásul a kis kézbesítő este, sőt éjszaka zuhanhatott le (hogy mit keresett akkor ott, senki sem tudja), de reggel, amikor „színpadra tálalva” találták meg testét, már elvérzett.

Az új dramaturg, mert szerette a drámát – valaha, esténként ő is kreált ilyet –, érdeklődött az eset iránt. Előbb a büfében a rémmesét hallhatta meg. A feketére festett kövér nő a pult mögött szellemekről beszélt, hogy ő bizony látott, többször is, olyan ártatlanka szőke lányt, kék szeműt a vendégek között. De amikor tekintetük összeakadt, a szőke, szép lány kis mosollyal eltűnt. A dramaturg, biztos, ami biztos, az interneten rákeresett a kis kézbesítő arcára. Érdekes volt tudni, hogy egy halott arca néz rá, de ő is úgy érezte, mintha a lány nem halt volna meg.

Így, mert az arc a szemébe égett – tényleg szép volt az ártatlanka szőke lány –, járta be a színházat, és nézett meg minden alkalmazottat. Valóban, olyan, mint az a lány, még csak hasonló sem akadt közöttük. Mivel egy színházban a művészeti titkár mindenről

tud, sőt, amiről nem, arról még inkább, így amikor meginterjúvolta a dramaturgot, az meg sem lepődhetett.

– Nem kell itt lázadást szítani... – ezzel búcsúzott a nyájas-kedves-kopaszos művészeti titkár.

A dramaturg otthoni magányában megnézte, mit írt a sajtó a „sajnálatos balesetről”. Persze harsogtak a címek, a bulvárosban versengve egymással, de a színházat és vezetőit mind mentegette, és a lányt butának nevezte.

Másnap, mintegy mellékesen felvette a zsinórpaddásra való feljutás lehetőségét, mondva a rámeredő arcoknak, hogy a zörejangok akusztikáját akarja odafentről tanulmányozni. A dramaturg megláthatta, hogy a szcenikus, azaz a műszaki ügyek intézője is csak aláírással veheti fel az ajtó kulcsát, amely a színpad feletti térbe vezet. Úgy mellékesen a dramaturg megkérdezte, hogy ő felvehetné-e azt a kulcsot, bármiikor, mire kategorikus nemet kapott.

– És ki veheti fel?

– A szcenikus, a színpadmester, a zsinórmester és persze a tűzoltó.

– Más senki?

– ... ööö, esetleg még a műszaki vezető meg a műszaki titkár, de elnézést, milyen kérdések ezek?

– Érdeklődök.

A dramaturg tíz perc múlva ugyanilyeneket kapott, érdeklődő kérdéseket, de magától az igazgató-főrendezőtől. És megkapta azt is, hogy állítsa le magát, ha itt akar dolgozni, és egyáltalán,

az elkövetkező száz évben bárhol is színházban kíván dolgozni. Ne érdekeljen senkit semmi, csak ami a saját közvetlen feladata.

A dramaturg megfogadta a tanácsot, látszólag. Otthon viszont közösségi oldalakon utána nézett a kis kézbesítőnek. A családja egyszerű volt, a barátai is azok. Mivel egy szomszédos kis faluban laktak, szombaton tudta csak felkeresni őket.

Az anya sírt, az apa előbb mérges volt, mint ahogyan a barátok is, aztán elmondták, hogy volt egy férfi, aki bevitte a lányt a színházba, szerezte neki ezt az állást, de ezért üldözte is. Pedig a lány nem volt „olyan”.

Másnap reggel a gazdasági vezető hívatta a dramaturgot. A dramaturg nem volt már dramaturg, legalábbis ebben a színházban nem. Az új munkatörvénykönyv az ilyen „hopp” kirúgást megengedi.

Kirúgták a szcenikust is. Az öregúr sírt, élete volt a színház, amely szavai szerint „így elkurvult”. És az öreg egy

sör mellett – feles is lett mellé küldve – sokmindent mesélt az egy évvel ezelőtti balesetről is. A zsinórmesterhez akkor felment a tűzoltó. Házi pálinkát vitt, azt „végezték ki” az előadás alatt. A zsinórmester fent józanult, be is lett zárva a színházba. Reggel jött a tűzoltó, életre rázta, de a zsinórmester már előbb magánál volt, és tisztán látta, hogy a tűzoltó akkor teszi a kulcsot vissza.

A dramaturg, mivel sok szabadideje lett, utánajárt a dolognak. A tűzoltó másoltatott kulcsot, ez bizonyos, mert még számlát is kért a színháznak róla. A volt dramaturg „elkapta” a tűzoltót, és az vallott: a művészeti titkárnak kellett a kulcs, és kellett a kis kézbesítőlány. Így került a lány fentről a mélybe.

A dramaturgot nem vették vissza, hiszen a színház jó hírét mocskolta a kezdődő rendőrségi nyomozás. A dramaturg nem bánta, otthon kikereste a kis kézbesítőlány portréját, nézte-nézte, és nem tudta, mit mondjon neki. Bár mintha a lány súgott volna egy szót. Talán egy köszönöm volt az.